

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

Τὸ θράσος καὶ ἡ ἀναίδεια τῶν κακοποιῶν. Ἀπὸ τί ἀνθρώπους ἀποτελεῖται μιὰ συμμορία. Τὰ «χέρια», ὁ «ἐγκέφαλος» καὶ οἱ «κομπάρσοι» τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἀπαγωγή τοῦ Μπόμπυ Σούριλον. Πῶς καὶ γιατί τὸν ἐτύφλωσαν οἱ ἀπαγωγεῖς του. Ἡ «Ξανθὴ Ἀφροδίτη» καὶ οἱ κιντνάπερς. Γιατί τοὺς βοηθοῦν οἱ «βασιλεῖς» τοῦ χρήματος κλπ.

ΣΤΗΝ Ἀμερικὴ τὰ μέλη κάθε ἐγκληματικῆς σπείρας διαιροῦνται στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες : 1ον) Στὸς ἀπλοῦς κακοποιούς, τοὺς κομπάρσους τοῦ ἐγκλήματος, οἱ ὁποῖοι κάνουν ὅ,τι τοὺς διατάζουν καὶ οἱ ὁποῖοι ὑπακούουν τυφλά στὸν ἀρχηγό τους. Οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ εἶνε πρόθυμοι καὶ νὰ σκοτωθοῦν ἀκόμη γιὰ τὸν ἀρχηγό τους εἴτε γιὰ τὴν θανατῶν εἴτε γιὰ τὴν ἐξασκεῖ ἐπάνω τους μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία. Πολλές φορές ὅταν ὀδηγοῦνται στὴν ἀστυνομία καὶ βασανίζονται δὲν ξέρουν μὲ τί τρόπο νὰ δικαιολογήσουν τὸ ἐγκλήμα τους, δὲν ξέρουν γιὰ ποῖο λόγο σκότωσαν, καὶ πεθαίνουν πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα μὲ τὴν ἱκανοποίησι ὅτι ἐκάναν τὸ καθήκον τους. 2ον) Στὸς ὀμαδάρχες. Τοὺς ἀνθρώπους δηλαδή πού ὀδηγοῦν τοὺς ἄλλους κακοποιούς σὲ μιὰ «συλλογία» καὶ οἱ ὁποῖοι ὅπως καὶ οἱ κομπάρσοι «ἐργάζονται» σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολές πού ἔχουν λάβει. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ οἱ «ἐκτελεσταί». Οἱ ἐγκληματῆς—δήμιοι τῆς συμμορίας πού σκοτώνουν κάθε ἀνθρώπο πού θὰ τοὺς ὑποδείξουν, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς εἶνε συγγενῆς τους. Ἐπίσης ὑπάρχουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παραρτημάτων τῆς σπείρας, οἱ ὑπαρχηγοὶ καὶ ὁ ἀρχηγός. Κοντὰ σ' αὐτὸν εἶνε ἀκόμη καὶ ἕνας ἐξαιρετικὰ μορφωμένος κακοποιός, ὁ «ἐγκέφαλος» τῆς συμμορίας, ὅπως τὸν λένε. Αὐτὸς κατόπιν διαταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ μὲ τὴν συνεργασία του καταστρώνει τὸ σχέδιο μιᾶς ἐγκληματικῆς ἐπιχειρήσεως.

— Ἀῦριο, τοῦ λέει παραδείγματος χάριν ὁ ἀρχηγός, θὰ ληστέψουμε τὴν τάδε τράπεζα.

Ὁ «ἐγκέφαλος» κλείνεται στὸ γραφεῖο του, σκύβει ἀπάνω στὸ σχεδιάγραμμα τῆς τραπεζῆς, ὑπολογίζει τί ὥρα θὰ φθάσουν ἐκεῖ οἱ κακοποιοί, πῶς θὰ ἐργασθοῦν, πῶς θὰ ξεγελάσουν τοὺς ἀστυνομικούς, μὲ τί τρόπο θὰ τοὺς ἐπιτεθῆ ἡ ὀμάδα τῶν «ἐκτελεστῶν» γιὰ τὰ τοὺς ξεκαθαρίση καὶ πῶς θὰ γλυτώσουν τὴν σύλληψι οἱ κακοποιοί.

Κάθε συμμορία ὅμως ἔχει πολλοὺς πλούσιους «χρῆμα τοδοτές» τῆς οἱ ὁποῖοι πληρώνουν ἕνα ὀρισμένο ποσὸν στὸν ἀρχηγό καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε συγχρόνως οἱ κατάσκοποι τῆς. Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι κατέχουν ὕψηλές θέσεις στὴν κοινωνία τῆς Ἀμερικῆς γίνονται δὲ συνεργοὶ τῶν ἐγκληματιῶν γιὰ τὴν οἱ κακοποιοὶ γνωρίζουν ὑποπίτα μυστικὰ τους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνώτερους ἀστυνομικούς καὶ τοὺς δικαστικούς τοῦ Νέου Κόσμου. Γι' αὐτὸ βλέπετε ὅτι ποτὲ μιὰ πολιτεία δὲν ἡσυχάζει ἀπὸ μιὰ ἐγκληματικὴ σπείρα ἔστω καὶ ἂν ἐξετελέσθη ὁ ἀρχηγός καὶ μερικὰ μέλη αὐτῆς τῆς συμμορίας πού τὴν τρομοκρατεῖ. Πάντα ὑπάρχει ἕνας νέος ἀρχηγός καὶ πάντα ὑπάρχουν ἀνθρώποι πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσουν στὸ ἔργο του.

Ἡ γνώμη τοῦ θαθύπλουτου Μάκ Λή ὁ ὁποῖος δηλώνει ὅτι ὁ Μπροῦνο Χάουπμαν εἶνε ἕνας ἀπλοῦς κομπάρσος τῆς συμμορίας τῶν κιντνάπερς, οἱ ὁποῖοι σκότωσαν τὸν μικρὸ γυιὸ τοῦ Λίντμπεργκ, εἶνε σωστή. Οἱ κιντνάπερς, ὅπως κ' ὄλες ἡ συμμορίες τῶν ἐγκληματιῶν τῆς Ἀμερικῆς εἶνε τεράστιες ὀργανώσεις, ἡ ὁποῖες λειτουργοῦν μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι τὰ μέλη αὐτῶν τῶν συμμοριῶν δὲν γνωρίζονται μεταξύ τους! Μόνον οἱ κομπάρσοι τοῦ

ἐγκλήματος, τὰ «χέρια» εἶνε γνωστοὶ μεταξύ τους. Ὅλοι οἱ ἄλλοι καλύπτονται ἀπὸ ἕνα βαθὺ καὶ σκυτεῖνὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖο δεῖ μποροῦν νὰ διαφωτίσουν οὔτε τὰ καλύτερα λαγωνικά τῆς ἀστυνομίας. Θὰ σὰς ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα γιὰ νὰ δῆτε ὅτι ἔχουμε ἀπόλυτο δίκιο:

Πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἡ πολιτεία τῆς Ὀκλαχόμα ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπαγωγή τοῦ μοναδικοῦ κληρονόμου τοῦ «βασιλέως» τῶν σιδηροδρόμων, τοῦ πασίγνωστου Μπόμπυ Σούριλον. Αὐτὸς ὁ νέος πού ἦταν ἡλικίας δεκαοκτῶ χρόνων, παρὰ τὴν ἀγρυπνοφύλαξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀστυνομικῶν τοῦ πατέρα του, κατάφερε νὰ μπλέξη στὰ δίχτυα μιᾶς πεντάμορφης ἀγνώστου. Τόσος δὲ ἦταν ὁ ἔρωσ πού ἡσθάνθη γι' αὐτὴν, ὥστε ἀψηφώντας τοὺς κινδύνους, δραπέτευσε μιὰ νύκτα ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ πῆγε νὰ διασκεδάσῃ μαζί της. Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν ξαναγύρισε στὸ μέγαρο τῶν Σούριλον. Ἐπειτα μόνον ἀπὸ λίγο ὁ πατέρας του ἔλαβε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα. Οἱ κιντνάπερς τοῦ ζητοῦσαν πηνήντα χιλιάδες δολλάρια γιὰ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸν γυιὸ του. Ἐκεῖνος ἀναγκάσθηκε νὰ τὶς καταβάλῃ. Οἱ κιντνάπερς ὅμως γιὰ νὰ εἶνε ἡσυχοὶ καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὶς ἐνοχλήσεις τῆς ἀστυνομίας τοῦ ἔστειλαν πίσω τὸ γυιὸ του, ἀφῶν πρῶτα τὸν ἐτύφλωσαν!

Μὰς συγχωρεῖτε, δήλωσαν τηλεφωνικῶς στὸν πατέρα του, γι' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀτύχημα τοῦ γυιοῦ σας. Δυστυχῶς γι' αὐτὸν ὅμως ἔχει πολὺ καλὸ μνημονικὸ καὶ ἀσφαλῶς δὲν θ' ἀργοῦσε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γυναῖκα πού τὸν παρέσυρε σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Γιὰ ν' ἀποφύγουμε λοιπὸν νὰ ἐκθέσουμε ἕνα μέλος τῆς «συντροφιάς» μας σ' ἕναν σοβαρὸ κίνδυνο ἀναθέσαμε σ' ἕναν γιατρό νὰ τυφλώσῃ τὸν Μπόμπυ. Ἐτσι ἡμαστέ ἡσυχοὶ ὅτι θὰ παραμεινοῦμε ἀσύλληπτοι!

Καὶ πράγματι, ἡ ἀστυνομία δὲν κατάρθωσε νὰ θρῆ κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς, ἀφοῦ ἀπὸ ὄλους τοὺς ὑπόπτους πού συνέλαβε κανεὶς δὲν εἶχε τελείως τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνθρώπων πού εἶχε καταγγεῖλει ὁ Μπόμπυ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἰδῆ καὶ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ.

Στὸ Σικάγο πάλι ἐδῶ καὶ λίγους καιροὺς ἡ κόρη τοῦ δόκτορος Σμιθ, ἡ γοητευτικὴ Μάριλαν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς στενοῦ οικογενειακοῦ φίλου της. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, καθὼς ἀπεδείχθη ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις, εἶχε προθυμοποιηθῆ νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὸ σπίτι της. Ἡ Μάριλαν ὅμως ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔγινε ἀφαντῆ. Τὸ παράξενο δὲ ἦταν ὅτι μαζί της εἶχε χαθῆ κι' ὁ Μάνουελ Ντόμισσον, ὁ συνοδός της.

Μετὰ ἀπὸ δυὸ μέρες σὲ μιὰ κακόφημη συνοικία τοῦ Σικάγου οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνεκάλυψαν τὸ πτώμα τοῦ Μάνουελ. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξί τους ὅταν κατὰ τὴν ἱατροδικαστικὴ ἐξέτασι ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Ντόμισσον δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ ἕναν παλὸν γκάγκστερ τῆς Βιρτζίνια. Αὐτὸ τοῦλάχιστον φανέρωσαν τὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματά του! Καὶ τότε ἐξηγήθη ἡ ἐξαφάνισις τῆς Μάριλαν. Ἡ ἀτυχὴ νέα εἶχε πέσει θῦμα τῶν φοβερῶν κιντνάπερς. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ κακοῦργοι δὲν εἶχαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ἀπαίσιος ἀνθρώποι μὲ μεγάλη θέσι στὴν κοινωνία.

ΜΑΥΡΑ ΚΙ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 14)

«Αρχισα ν' άσπρίζω...»

«Ο Ζάκ ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Μά τί πειράζει; Έκανε. Μήπως δέν είσαστε ή ίδια; Μήπως αλλάξατε καθόλου;

«Εκείνη δέν τού άπάντησε. Ήταν τώρα σοβαρή, σάν κι είχε αλλάξει στ' αλήθεια.

—Λένε, ψιθύρισε κατόπιν, πώς με τó ξερρίζωμα μιās άσπρης τρίχας, άσπρίζουν έπτά άλλες τήν ίδια μέρα. Νά, κυττάτε: ξερρίζωσα αύτή τήν άσπρη τρίχα, τήν πρώτη που παρουσιάσθηκε στα μαλλιά μου. Θέλω νά γινω κάτασπρη!...

—Λουίζα, αγάπη μου, τής είπε τότε ο Ζάκ, τó μεγάλο μυστικό τής ζωής είναι νά ξέρη κανείς νά περιμένη...»

—«Έχεις δίκη, Ζάκ, τού άπάντησε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Έσύ μάλιστα πρέπει νά είσαι ευχαριστημένος, γιατί δέν περιμένεις άδικα!

Και δειλά, σάν ένα μικρό κορίτσι, έγειρε στήν άγκαλιά του, καταλαβαίνοντας πώς ήταν μάταιο νά θέλη ν' αντισταθή στη μοίρα. Ή μάντισσα είχε δίκη. Ο άνδρας με τ' άσπρα μαλλιά που θά τήν έκανε γυναίκα του ήταν ο Ζάκ Πιερé. Κι' εκείνη, τόν παντρεύτηκε μ' όλη της τήν καρδιά. ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

—Μη φεύγεις, Ροδόλφε... τού ψιθύρισε κατόπιν με κλάματα.

«Εκείνος τά είχε χάσει και τήν κύτταζε κατάπληκτος.

—Ροζίτα!... Ροζίτα!... έκανε, σασισημένος. Τί έχεις; Γιατί κλαίς;

«Εκείνη τότε σήκωσε τó κεφάλι της, τού έδειξε τó δακρυσμένο πρόσωπό της και τραβώντας τον κοντά της, τού άπάντησε:

—Δέν θέλω νά φύγης, Ροδόλφε... Πώς θέλεις νά μ' αφήσης μόνη; Έγώ, έσένα μόνον αγαπώ!... Στήν αρχή πίστεψα πώς αγαπούσα τόν Άλφόνσου. Μά γρήγορα κατάλαβα πώς δέν μπορούσα νά τού δώσω τήν καρδιά μου. Έπειτα, για λίγες μέρες πίστεψα πάλι πώς αγαπούσα τόν Πέδρο που με είχε σώσει από τή φωτιά. Μά δέν ήταν αγάπη, τó αίσθημα που ένοιωθα γι' αυτόν. Ήταν ευγνωμοσύνη! Κι' αυτό τó κατάλαβα, όταν σέ είδα νά υποφέρης κρυφά, δίχως νά λές τίποτε, όπως κρυφά υπέφερα κι' έγώ... Ω, έσένα σέ βοήθησε ή τύχη περισσότερο από τούς άλλους, γιατί έσύ δέν μου έσωσες τή ζωή κι' έτσι δέν μπορώ νά αισθάνωμαι για σένα ευγνωμοσύνη, παρά μόνο αγάπη, μιá μεγάλη και τρελλή αγάπη!...

Κι' έτσι ή Ροζίτα Άλθαρéz παντρεύτηκε τόν Ροδόλφο Καμιέντε, τόν πιό τυχερό από τούς τρεις θαυμαστάς της.

ΕΝ ΙΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 41)

Και ξανακαθίζοντας στήν θέσι του, παρακολούθησε ως τó τέλος τήν παράστασι.

«Όταν επέστρεψε σπίτι του, θρήκε τή φωτιά σχεδόν σβυσμένη και έπεσε νά κοιμηθῆ.

«Εξαφνα όμως, κατά τά μεσάνυχτα, ή κάμαρή του πλημμύρισε από πυκνό καπνό, τόν όποιον φαντάστηκε πώς θά διέλυε κανοντας διάφορες καθαλιστικές και μαγικές επικλήσεις στα πνεύματα!

«Έπειτα, ξαναπλάγιασε... Μά ήταν πεπρωμένο αυτός ο άνθρωπος που δέν είχε νικηθῆ ούτε από τόν άέρα, ούτε από τó νερό, νά νικηθῆ από τή φωτιά, γιατί ο καπνός τόν έπνιξε στο τέλος, τή στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν νά πηδήξη από τó παράθυρό του, αύτή τή φορά μάλιστα χωρίς τά «άγγελικά» φτερά του...»

ΤΟ ΓΟΗΤΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 37)

«Όσόσο είχα γαντζωθῆ σέ μιá τελευταία έλπίδα. Και ρώτησα ένα διπλανό μου στρατιώτη για τις ζωντανές Άφροδίτες τών Άθηνών, γι' αυτές που μου είχε μιλήσει ο Ξενοφών. Κι' αυτός μου άπάντησε:

—Θά σ' όδηγήσω σ' αυτές μόλις φύγουμε από δω.

«Όταν ο αξιωματικός μās έβγαλε απ' τó ανυπόφορο αυτό Μουσείο, ο στρατιώτης με πήρε από τó μπράτσο και με πήγε σέ μιá θρωμερή συνοικία. Εκεί υπήρχαν ένα σωρό γυναίκες στήν ηλικία τής δικής μου. Δυσσαρεστήθηκα πολύ γι' αυτό, και καθώς παρακάλεσα τó σύντροφό μου για τελευταία φορά νά μου δείξη τή λαμπρή θεά, που ήταν ο σκοπός τού φριχτού ταξιδιού μου, εκείνος μου άπάντησε:

—Τί;... Μά όποια θέλεις απ' αυτές είναι ή Άφροδίτη!

Καλοί μου άνθρωποι, λυπηθήτε με, λυπηθήτε έναν συνάνθρωπό σας που κατάντησε σ' αυτά τά χάλια, που θυσίασε τή υγιουριά του για νά κυνηγήση σκιές.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 43)

ωνται στήν αρχή σε φλόγες και ύστερα σε μιá χούφτα στάχτη. ...Ένοιωθα μιá ευχαριστησι που μου ήταν άγνωστη ως τότε: τή χαρά ότι είχα κάνει μιá καλή πράξι. Και συλλογίζομαι ότι αν τó χρήμα όλου τού κόσμου συγκεντρωμένο έλαμπε έτσι, θά παρουσιαζε ένα μεγαλοπρεπές θέαμα, προάγγελό τής άπολυτρώσεως όλου τού κόσμου.

—Δέν ήταν αλλοίμονο! πιαρά ένα όνειρο μακρινό κι' άπραγματοποίητο αυτό, γιατί αύτα τά χαρτιά που έκαιγα δέν ήταν παρά ή σκιά τών μεγάλων κομματιών τού κιτρίνου μετάλλου, τά όποια φυλαγόντουσαν ανάμεσα σέ πέτρινους και χαλύβδινους τοίχους Τραπεζών που θυμίζουν φρούρια. Θά έπρεπε πραγματικά νά μπορέση κανείς νά συγκεντρώση όλο αυτό τó κιτρινο μετάλλο, νά τó λυώση και ν' ανορθώση ένα μνημείο που νά τó ονομάση «μνημείο τής νίκης».

...Μετά τήν κλοπή, όλες ή σκέψεις μου πραγματοποιήθηκαν. Ο φίλος μου, άφου θρήνησε τά χρήματά του για λίγον καιρό, ξανάρχισε τήν παλιά του ζωή. Είνε σήμερα ένας άνθρωπος τίμιος κι' ευτυχισμένος που κερδίζει τήν ζωή του με τήν εργασία του.

...Αύτή ή δοκιμή μ' έκανε νά πιστέψω πιό σταθερά στις πεποιθήσεις μου.

...Κι' από τότε δέν άφηνα πειά καμμιά ευκαιρία νά μου ξεφεύγη. Έμπαινα τή νύχτα, μέσα στα σπίτια, στα όποια ήξερα πώς φυλαγόντουσαν μεγάλα χρηματικά ποσά, τά έκλεβα και πρόσφερα στον έαυτό μου μιá μεγάλη ευχαριστησι νά τά καιώ στο φούρνο μου.

...Όφείλω νά όμολογήσω ότι ή τύχη μ' ευνόησε πάντοτε, ως τήν τελευταία φορά που με συνέλαβαν νά κλέβω έπ' αυτοφώρω.

...Ξέρετε τά όπόλοιπα. Με φυλάκισαν και μ' όδήγησαν έδω...

...Τό έγκλημά μου είναι ότι εργάστηκα για τó καλό τής ανθρωπότητας και ότι ριψοκινδύνευσα τή ζωή μου γι' αυτόν τόν σκοπό.

...Μά οι νόμοι τής κοινωνίας έχουν προσδιορίσει τιμωρίες έναντίον τής θυσίας μου. Τί νά γίνη; Οι άνθρωποι αγαπούν τόσο τόν πόνο τους, ώστε δέν θέλουν νά λυτρωθούν απ' αυτόν...

...Μπορείτε τώρα νά με καταδικάσετε σ' όποιαδήποτε ποινή θέλετε. Άποκρούω μόνο τήν κατηγορία τού δικηγόρου μου. Δέν είμαι τρελλός, κύριε πρόεδρε. ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΙ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 16)

Ντόμινσον, γιατί μετά από τήν εκτέλεσι τής παραγγελίας των έκριναν καλό νά τον όλοφονήσουν για νά μη τούς προδώση.

«Όσο τώρα για τήν μίς Σμίθ, αύτή παρεδόθη στους γονείς της, άφου κατέβαλαν τριάντα χιλιάδες δολάρια. Τόσο δέ τήν είχαν τρυμοκρατήσει, ώστε έδήλωσε στους άστυνομικούς νά παψουν νά ασχολούνται με αύτήν τήν ύπόθεσι, γιατί δέν είχε καμμιά διάθεσι νά χάση τήν ζωήν της.

«Άλλά και ή Μάρλεν Ντῆτριχ δέν πέρασε έφιαλτικές μέρες και νύκτες άγωνίας τόν τελευταίον καιρό τής παραμονής της στήν Άμερική;

—Ο φόβος τών «κιντνάπερς», έδήλωσε στους δημοσιογράφους κόντεψε νά με κάνη νευρασθενική. Φαντασθήτε ήθελαν νά μου κλέψουν τó παιδί μου!

Και ή «Ξανθή Άφροδίτη» ήρθε στήν Εύρώπη με τήν έλπίδα ότι θά γλυτώση από αυτόν τόν φοβερό κίνδυνο τής κόρης της.

Οι «κιντνάπερς» σήμερα στον Νέον Κόσμον θρίσκονται στις δόξες των. Ή συμμορίες των είναι τόσον πολυάριθμες και τόσον καλά ώργανωμένες, όπως έναν καιρό ήταν ή συμμορίες τών γκάγκστερς. Και ο λόγος είναι ότι σ' αυτές τις σπείρες τών άπαγωγέων μετέχουν άπαισιόι άνθρωποι με μεγάλη θέσι στήν κοινωνία, οι όποιοι τούς υποβοηθούν νά παραμένουν ασύλληπτοι, φοβούμενοι ότι αν άρνηθούν, θά πληρώσουν πολύ ακριβά αύτήν τήν τιμιότητά τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 38)

λον τόν ευγενή κόσμον τής αύλης, και άνέτρεψε τόν ντενεκέ και σέ τέτοιον τρόπον μάλιστα, ώστε περδικλωθείς τó θράδυ ο νοικοκύρης τού περιβολιού, νά τόν άρπάξη, τήν έπομένη, θυμωμένος και νά τόν πετάξη στο κάρρο τής καθαριότητας.

—Τί βραχεία ή ζωή και τί κακός ο κόσμος! έφώναξε για τελευταία πειά φορά επάνω στα σκουπίδια ο δύστηχος ντενεκές.

Και πλέον δέν άκούστηκε!

Κ' ή πικραγουριά; Αύτή καρποβολεί ακόμα μακρουλά, πρασινωπά πικραγουριά. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.